

<C:\Users\Plazma\Desktop\detektivky a valečné\Beletria\Junkova Lydie\Tragedia u rybnika.pdb>

PDB Name: L.Junková-Tragédie u rybníka
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Lydie Junková-Tragédie u rybníka

Hráz rozsáhlého rybníka se táhla nejméně kilometr. Vedla po ní úzká silnice k jednopatrovému stavení hájovny, stojící nedaleko travnatého břehu, u kterého se mírně pohupovala loďka. Tu a tam se voda rozvlnila, vymrštilo se lesklé kapří tělo a s prudkým šplouchnutím zase zmizelo. Hladina zrcadlila vršky stromů, modrala se zářivým nebem, svítila bílými oblaky. Na protější straně přecházel rybník v porost bažinných rostlin. Tam, v příbřežním pásu, kde se voda stýkala voda se souší, mihla se neslyšně užovka; zelený skokan ji postřehl příliš pozdě. Širokým pruhem hustého rákosu a orobince proběhl šustivě vítr, párek kachen však vyrušilo něco jiného. Zvedly se nad hladinu a zapadly o kus dál do bezpečí vysokých travin. Z rákosí se nyní vynořila shrbená postava; obezřetně se rozhlédla, pak přeběhla v předklonu k nedalekému lesu, kde zmizela zdánlivě beze stopy. Ale v rákosí po ní něco zůstalo: mužská postava ležela nehybně na břiše, napůl na břehu, hoření polovinu těla a obličej ponořené do vody. Měla tak zůstat ještě po několik dní, dokud ji neobjevili střelci při lovu na kachny.

"Nějaké stopy?" zeptal se kapitán Doubek mladého policisty.

"Kdepak!" odpověděl mladík uctivě, "než jsme dorazili, tak to tu úplně rozdupali."

Měl pravdu; ani specialisté neobjevili nic použitelného. Hajný utopeného muže poznal. "To je přece Toník Valentů!" vyhrkl zděšeně. "Propána, ještě minulej tejdén jsem s ním mluvil! Chodil sem krmit ryby. Jemu totiž tenhle rybník kdysi patřil - a potom ještě dva, co leží o kus dál," mávl paží. "Někdy před dvěma rokama to dostal zpátky."

"V restituci?" zeptal se kapitán.

Hajný jen smutně kývl hlavou. "Valentovi ty rybníky vlastnili po staletí, taky pole a kus lesa. Dokud tu byli oni, všechno jen kvetlo. Potom - darmo mluvit. Já jsem tu za starýho Valenty, jako Toníkova táty, ještě nebyl. Přišel jsem až potom. To už jim všechno sebrali a jeho zavřeli. Vím to od svýho strejce, ten tu byl tenkrát hajnej. Toníkovi je - teda bylo," opravil se stísněně, "už dobře pětadesát - ale jak ten se teď o všechno staral!"

"Měl tu nějaké nepřátele?"

"A kde by se vzali? Vždyť dělal celej život někde za Chlumcem! Sem se vrátil s rodinou, až když mu to dali zpátky."

"Kdo patří do té rodiny?"

"No Mařka Valentová, teda jeho žena, ženatej syn se snachou a jejich dvě děti. Ty jsou obě ještě malý." Hajný se zadíval na vysokého snědého muže, který se vynořil z lesa a zamířil k nim.

"Kde jsi byl, Viktore?" zeptal se ho kapitán.

"Trochu jsem se prošel po lese," odvětil poručík Gall. "A nebylo to marné."

"Podle lékařského nálezu nastala smrt udušením z utonutí," hlásil druhý den hned po ránu podporučík Křížek. "Tuhle jsem to donesl. Udělali také toxikologické vyšetření, ale nic nenašli. Ani stopy po alkoholu, zkrátka nic, co by vysvětlovalo, jak tam mohl spadnout."

"Ukažte!" kapitán se zahloubal do lékařské zprávy. "V nose, ústech a průdušnicích byla nalezena voda s rybníčním blátem...", četl polohlasem. "Plíce peřinovitě vzdemuté... Ani slovo o nějakých známkách násilí," konstatoval. "Viktore!" obrátil se k poručíkovi, "co jsi vlastně objevil v tom lese! Že rostou houby?"

"To také," odpověděl Viktor Gall. "Ale kromě toho jsem zjistil, že se tam někdo dral křovím, až polámal větve."

"Nejspíš vysoká!"

"Pokud měla na sobě hubertus. Pár vláken totiž uvázlo na ostružinách. Dal jsem je do laboratoře."

Kapitán něco zabručel; byl viditelně rozmrzelý, což se stávalo jen naprosto výjimečně. "Ondřej se zas popral!" utrousil na vysvětlenou. "Nadělal spolužákovi modřiny, protože prý nadával cikánům."

"Aspoň že někdo není rasista! Doufám, žeš mu za to nenařezal."

Debatu ukončil telefon. "Prý našli nějakého svědka," řekl kapitán, když položil sluchátko. "Žádají nás, abychom přijeli, protože si s ním nikdo neví rady. To bude něco pro tebe!"

Na místním oddělení už poručíka čekali. "Ale nemáme ho

tady," řekl poněkud nejistě mladý strážmistr. "Totiž - on sem nechtěl jít. Já nevím, čeho se může bát?" rozhlédl se po nevelké kanceláři, vybavené obstarožním nábytkem, a pokrčil bezradně rameny.

"A kde ho tedy máte?" zeptal se Viktor Gall.

"Čeká na vás u rybníka. Na hrázi." Strážmistr teď vypadal ještě rozpačitěji. "Já vás tam dovedu, jestli chcete."

"Není třeba, zajedu tam sám. Co je to za člověka?"

"Toho hned poznáte! Takový obr, šmajdá - a je vůbec kapku zvláštní. Taky špatně mluví." Znělo to slibně.

Skutečnost se ovšem vymkla veškerým představám. Už z dálky spatřil poručík obrovitou postavu, stojící na konci hráze. Sotva vystoupil z vozu, pohnul se ten hromotluk směrem k němu, ale okamžitě se ostražitě zastavil a viditelně se zakymácel. "Vy ste ten -" začal kupodivu slabým hlasem, který se k těm hrozivým rozměrům vůbec nehodil. Poté následovalo něco naprosto nesrozumitelného. Poručík Gall se představil, ale nebyl si jistý, že mu ten podivný rvor rozuměl. "Chcete mi něco - povědět?" zeptal se opatrně.

"Jojo." Hromotluk ukázal k lesu. "Tam!" Vydali se tím směrem, roztodivná dvojice: Viktor Gall kráčel dlouhými kroky za kulhající a pajdající postavou v starém odřeném kabátě, s čepicí naraženou až na uši, rozhazující pažemi, které mohly bez potíží pohánět větrný mlýn. Přes ta herkulovská ramena, přes mocnou šíji v ní bylo něco bezmocného. Zastavili se blízko místa, kde byl nalezen utopený Valenta.

"Pepa!" poklepal si z ničeho nic dvoumetrový hromotluk prstem na hrud'. "Pepa!" opakoval, zřejmě v přesvědčení, že ten před ním těžko chápe.

"Rozumím! Pepa!" ubezpečil ho poručík Gall. "Já jsem Viktor," zabušil si přičinlivě na prsa, aby rozproudil komunikaci. "A co mi chcete ukázat?" Pepa udělal dva kroky směrem k rákosí, tam se nejdříve zarazil, chvílku tápal nohou před sebou, potom se konečně zas pohnul kupředu. Na to, jak předtím kulhal a pajdal, se nyní pohyboval překvapivě obratně. Otočil hlavu a kývl: "Pote!" Viktor Gall se vydal za ním v optimistické naději, že ho nepříjemně měkká, mlaskavá půda, která unese tu váhu před ním, nevezme ani na vědomí. Byl to ošklivý omyl: znenadání ucítil, jak zapadá levou nohou do bahna. Pepa to jakýmsi atavistickým instinktem asi předvídal, protože ho mohutnou tlapou pohotově popadl, zvedl jako postřeleného králíka a postavil před sebe. Vzápětí rozhrmul rákosí. Objevila se loďka s pytlí, nějakou sítí a pruty. "Tudle!" pronesl lakonicky. "Pytlák?" "Jojo." "Pan Valenta mu na to přišel?" "Jojo."

Po další rozmluvě neplýtvající slovy si Viktor Gall udělal jakýsi obrázek o boji majitele rybníků s pytláky. Musel to být boj vytrvalý, lítý, ale z hlediska Valenty ztracený. "Ten pytlák ho srazil do vody?" zeptal se. "Jojo." Hromotluk ukázal paží, jak se to odehrálo.

"A pan Valenta chtěl vstát a- "

Pepa naznačil pokleknutí.

"Ten chlap mu klekl na ramena?"

"Jojo. A -" Pepa se sehnul a sevřel pěsti.

"Držel mu rukama hlavu pod vodou!"

"Jojo." "A kdo je ten pytlák?"

Hromotluk sebou trhnul, popadl poručíka za paži a odvedl ho beze slova zpátky na pevný břeh.

"Tak kdo je to? Znáte ho?"

Pepa něco zamumlal; než se poručík vzpamatoval, obrátil se a rychle pajdal pryč. "No tak počkejte přece, Pepo! " Viktor Gall se rozběhl za ním. "Chcete snad, aby ten vrah pana Valenty byl potrestaný - nebo ne?"

Hromotluk se zastavil. Vypadalo to, jako když brečí, ale nějak dovnitř. "Toník - hodnej - Na mě dycky!" vyrazil s námahou. "No a ten -" "Já - nene -" Odkymácel se pryč, nebylo síly, jež by ho mohla zadržet.

"Pojďte dál, " přivítal poručíka hajný. "On byl Pepa vždycky trochu divnej. Ale potom ho jednou porazilo auto a když se vrátil ze špitálu, už byl takovejhle."

"Ale proč nechce prozradit, kdo je ten pytlák? Zřejmě to ví!"

Hajný se ošil. "Víte, těžko někoho osočovat. Já pár pytláků znám, ale z těch to nemohl bejt ani jeden. Ty mi chodějí na zvěř, ale ne na rybníky."

"A nevíte o někom, kdo pytláčí na vodě?"

"No - Pepa," řekl váhavě, s viditelnou nechutí hajný, "má totiž mladšího brácha - Jmenuje se Jaroslav, ale říkají mu Zrzoun, podle vlasů."

"A to je také pytlák."

"No, Valenta po něm pásl už dlouho."

"Kde bydlí?"

"V sousední vsi. Ale teď bude někde v hospodě. Nebo jel za tou svou ženskou. Ale kde ta bydlí, to nevím. Zrzouna najdete nejspíš ráno, v posteli. Jestli se neurazíte, máme tady pokoj pro hosty, máma by vám povlíkla."

Viktor Gall se neurazil. Otevřeným oknem čist'ouňkého podkrovního pokoje se vloudila svěží syrová vůně. Proti sivému nebi se rýsovaly špičaté vrcholky smrkového lesa. Zdálo se ozývaly tiché zvuky, hlas ptáka, tajemné šelestění... Někde poblíž zapraskala větev. Kdesi se tam odehrávaly skryté příběhy, jistě ne tak záluďné jako ty mezi lidmi. Zhluboka se nadechl, několikrát za sebou. Usnul, sotva položil hlavu na polštář.

Zrzavý Jaroslav však doma po ránu nebyl. "Vypadá to, že tu ani nespál," hlásil strážmistr. Horší ovšem bylo, že nenašli ani hromotluka Pepu.

"Jedeme na hráz!" řekl Viktor Gall. "Pospěšte si!"

Stejně přišli pozdě. Na tomtéž místě, kde našli předtím Antonína Valentu, leželo ve vodě, obličejem dolů, nehybné tělo jiného muže.

"To je ten brácha," potvrdil o chvíli později hajný. "Pepa si to s ním chtěl asi vyrovnat sám... Ale kam

zmizel, propána?" Hledali ho marně, hajný, policie, pár lidí ze vsi. Až po týdnů na něj narazili houbaři; tělo visící z tlusté větve statného dubu už nevypadalo mohutně a nemotorně, jen uboze, jen k politování.

" A jak bys tomu chtěl zabránit, prosím tě!" řekl kapitán

Doubek. "Zaprve jsi nevěděl, co udělá. A i kdyby - copak bys mu to rozmluvil? Nemohl jsi ho přece preventivně pro nic za nic zavřít." "Není to poprvé, kdy jsme nezastavili tragédii," odvětil zasmušile Viktor Gall. "Nejhorší je, že všichni chodíme až příliš často pozdě."